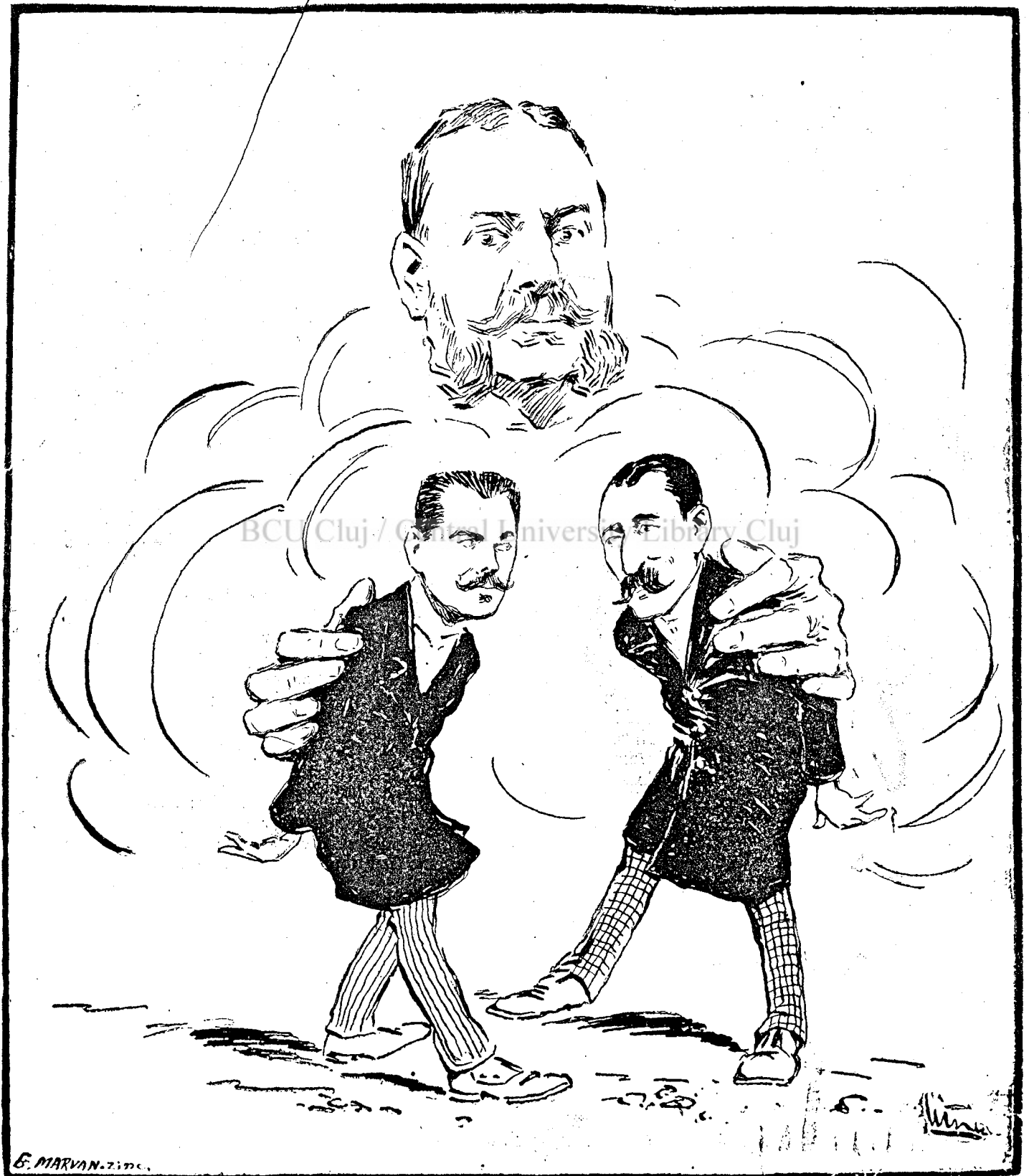

MOFTUL ROMAN

Nr. 42. — DUMINICĂ, 17 Iunie 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

Gândul cel bun...

Duminică 17 Iunie

se desvelește cu pompa cuvenită frumoasa statuă a lui

ALEX. LAHOVARI

Nu cu tirade banale vom căuta să onorăm memoria acestui om deosebit între cei mai aleși ai neamului nostru: numele lui este înscris în Capitoliu cu semne neperitoare, și orice laudă nu i-ar adăoga la glorie.

Privească mândru sufletul ilustrului bărbat la mărturia de venerațiune ce i-o dă poporul său, atât de nevoiaș de barbați mari, și pe care, din poruncă neînțeleasă pentru socoteala oamenilor, el bărbatul mare a trebuit să lăpărăsească atât de devreme.

Insufle înfățișarea bronzului gândul cel bun tutulor câtor le e lasată moștenire aceea ce omul a crezut, iubit și apărât cu marele lui suflet, cu mândrul lui talent, cu inima lui românească, spre onoarea patriei.

Asculte cei cari s'apropie cu pietate de picioarele nobilei figurii de bronz—asculte de gestul ei impunător plin de atâta elocuență pentru zilele prin cari trecem.

Nu s'ar putea venera mai bine astăzi memoria lui Alexandru Lahovari, menită să nu peară câtă vreme va exista o patrie română.

PATRIOTISM?!
—

Subt acest titlu, valorosul nostru confrate «Mesajul Brăilei» publică un articol care nu se poate zice decât că merge până la sublim, ba chiar cu un pas mai departe. L-am citit și recitit de câteva ori și nu ne vena să credem că se mai poate scrie astfel de lucruri în presa română, astăzi când marile sentimente și ideile geniale sunt atât de rare. Credem că ne îndeplinim o sacră datorie reproducând aci la locul de onoare articolul nentrecut al neprețitului confrate brăilean.

Desigur că mulți din cititorii noștri, deprinși cu lecturi fără fond și scrise într-o limbă banală, nu vor putea pricepe dintr'odată un așa adinc articol scris într-o limbă așa de înaltă. Bănuim aceasta, fiindcă și noi am pățit-o. Fi-

rește că nu'î ușor a pricepe «o realitate unde causalitatea încearcă eficacitatea reciprocității pentru a determina analiza vieții», deși patria este o vorbă rotundă în care trebuie să meargă egalitatea neamului în adomereire cu entuziasmul celor demni, și deși toată suflarea omenească nu poate nici mărturisi, nici agita voința supremă a acelei forțe necunoscute ce formează coexistența demnă în reciprocitatea analogiei».

Astfel, nu putem îndestul recomanda acelora să citească încă odată articolul «Mesajul Brăilean», și dacă nici a doua oară nu'l pricepe, să'l citească a treia oară, a patra, etc., până îl vor pricepe. Dacă însă vor fi cumva prea simțitori la căldură, simțind «că lumina soarelui îi încălzește», n'au decât citind, să și pună, după vechea metodă populară, picioarele în apă rece.

Dar să lăsăm să spună magistratul «Mesajul al Brăilei». Iată.

Omul se naște în împrejurări necunoscute. *El crede în primii ani ai vieții că toate eforturile lui au tendință la imaginații vii, pentru a putea crede în actele mari, la cari el n'a luat parte.*

Din această luptă, omul încet cu încet, începe a prevedea lucruri grele de împlinit, iar faptele lui se măresc, fără adăogire, fără certitudine, și caută a se perde în haosul resvrător al omului încurcat și încercat.

Aci de odată, omul ajuns la acest apogeul al vieții lui, începe a gândi la o fericire, ce trebuie să încerce țara în care trăește, de odată devine melancolic și inima lui e plină de o înfocare inexplicabilă... El ca om dispare, el visează la niște epoce glorioase, pentru a determina cu eficacitate actele ilustre ce ar putea împodobi istoria națională.

Născut pe acel pământ al țării lui, el simte că lumina soarelui îl încălzește, și dorește ca împlinirea acțiunilor fericite să se întempele în epoca lui. *El devine inimos, ideea de patrie se desvoltă în el.*

Patriotism este un efect psihic cu fenomene determinate, iar lupta e mare și sublimă.

Prin viața patriotului să menține ideea de patrie, prin patriotism se caută înăbușirea voinței dușmanilor,

Patriotismul nu e legendă, nici poezie; e o realitate unde causalitatea încearcă eficacitatea reciprocității pentru a determina analiza supraviețuirii.

Pentru că patria e o vorbă rotundă în care trebuie să meargă egalitatea neamului în adomereire cu entuziasmul celor demni, lipsiți de interes material.

A lupta pentru fericirea țării lui e o luptă uriașă, de la care depinde tot meritul și toată suflarea omenească nu poate nici mărturisi, nici agita voința supremă a acelei forțe

necunoscute, ce formează coexistența demnă în reciprocitatea analogiei.

Și ne mai plângem noi de căldură în București!... Dumnezeu! Ce trebuie să fie la Brăila!...

MUZA IN VILEGIATURA

— REVERIE —

In mijlocul Naturii... Vară...
Copați 'mi țin loc de umbrele...
Ca-un vis frumos din cale-afară
Pentru'a bîet stilp de cafenele!

In orice fir de iarbă zace
Volum întreg de poezie,
Și ce senin și câtă pace
E'n sufletu'mi și pe câmpie!

Sub cap ca pernă mâna'mi dreaptă,
Admir pe flori a rouei perle,
Ș'aș trage-un somn!... Dar mă
deșteaptă
Șuerătura unei mierle.

Un fluer de mașină 'mi pare
Acel ce'mi intrerupe visul..
Chimeric tren, te-arată'n zare
Și du-mă 'n gara Paradisul!

GASTROMANIE

Ierte-mi-se cutezanța: eu socotesc că nicăieri și niciodată n'a existat vreun popor mai pintecos ca noi Românii. Ierte-mă fericții, cari, hrănindu-se cu iluzii, n'au suferit niciodată de colici din pricina asta; ierte-mă meritoșii abstenenți pe cari temperanța lor îi scutește de calificativul ăsta, cum și fericitele ipostasuri, care nencrezătoare în vremelnica noastră homofiere, nu's bătuți de păcatul pintecomaniei; ierte-mi toți aceia cărora le cer iertare pentru îndrăznețele mele convingeri; căci și mie mi-e ciudă, că'i adevărat cum cred eu.

In adevăr, cine în viața sa nu și-a mâncat vreodată amarul cu o soacră guralivă, cu o soție luxoasă, cu un servitor tembel, cu un elev neastempărat, cu o ordonanță nătîngă, cu un sef posac și imbecil? Cine n'a mâncat vreodată o virgulă, o literă, un predicat dintr'o propozițiune și n'a mâncat calcavuri pentru asta de la profesor? In armată se mănâncă capățini de miel și se rod urechi; gazetele guvernamentale se acuză reciproc cu cele oposante că mănâncă bory; în timpul deselor noastre algeri, cetățenii cu cap, gură și drept la vot, mănâncă și bea în socoteala ambilor candidați, apoi votează pe unul și mănâncă cheftele și bacșișuri electorale de la partizanii celuiilalt; iar când scapă, fuge mănâncând pământul; la poliție se mai mănâncă și azi „cele 25“ cu multiplii lor; casierul

„Societății pentru progresul filologiei romano-persano-chineze și pentru cultura înfrățirii „mongolo-ariano-semite“ din Tibet, cu sucursale în Singapur și București, ar fi mâncat, prin greșală de calcul, vreo 40000 lei și o să-l mănânce pușcări pe două luni; amicul meu și al muzelor Thanase Spanacache a mâncat lauri, și de atunci poartă plete și ponosul că e poet, iar acum mănâncă piccioarele nenorocitelor versuri și virgulele nefericitelor fraze; ziarele spun că politicianul Caracudis ar fi mâncat rahat în chestiunea isgonirii purecilor și muștelor din Capitală, în timpul verii, măcar că s'ar fi prevăzut fonduri; în opoziție se mănâncă adesea răbdări prăjite. Când am cerut audiență la d. deputat X..., conia m'a asigurat că „domnul tocmai rumegă la o antrepelare ce are cu guvernul“; d-șoara Bibi a declarat mai ieri confidentei sale, Didi, că pe mojiul de Titi nu-l mai are la stomac și nu-l mai poate mistui! etc.

Care va să zică: amar, virgule, pământ, calcavuri, urechi, bacșisuri electorale, rahat, borș, căpățini de miel, lauri, lei, răbdări prăjite, antrepelări, Titi etc. etc., toate se mănâncă, rod, rumegă, mistuiesc... Iată de ce cutez a crede că Românii sunt cel mai pinteocos popor dintre lună și soare. Totuși nici aci nu se limitează gastromania. Intr'un ziar din Capitală un anonim începea un elocuent articol de fond cu cuvintele:

„Un cumular, avocat, fiu de țeran, mâncător de ovrei și ovreii...”

Iată dar că sunt la noi și mâncători de „ovrei și ovreii“, sau, cum am zice noi, ortodoxii, mâncători de „ce nu se mănâncă“; căci știut este că Noe și doamna Noe n'au salvat în corabia lor de cât 7 perechi de dobitoace curate (bune de mâncat) și dintre acestea nu fac parte nici ovreii, nici ovreii, afară numai dacă socotim, că și dintre cele patru perechi: Noe, Sem, Cham și Iafet cu soțiile, două au fost necurate (Noe și Cham) iar două: Sem și Iafet, au fost dobitoace curate, pentru ca urmașii lor: ovreii și probabil și țiganii să poată lua parte în lista de bucate. Numai astfel înțelegem de ce anonimul ovreiofag n'a fost încă închis pînă acum.

Desigur ovreiofagi sunt mai mulți — aceasta reiese din zisele anonimului: „un mâncător“, iar nu „mâncătorul de ovrei“, — de aceea lucrurile merită o deosebită atențiune din parte-ne. Din câte știm, putem afirma că avem trei categorii de mâncători:

1) Unii, credincioși Pravilei, spun că Noe și fiii săi au fost dobitoace necurate și nu mănâncă nici ovrei nici țiganii, ci numai descendenți de ai celor 7 perechi de dobitoace curate;

2) alții, și mai pravoslavnicii, spun că Noe n'a avut nici un dobitoc bun de mâncare în corabie; de aceea nu mănâncă carne, ci numai ierburii, rădăcini și frunze ca: macriș, urzici, spanac, știr, lobodă, lauri, paie, papură, ștevie, leuștean, cu-

cută, mărar, ridichi, hrean, ceapă, usturoi, etc. și se zic în genere *vegetarieni* cu subdiviziile: ierbipaști și rumegători;

3) a treia categorie o formează *ovreiofagii*; și asta însemnează progres, iar noi, amicii progresului și ai economiei ne bucurăm; căci, de exemplu, *eii* ori *dumneala* o să putem cumpăra pe viitor mielul, șunca, pastrama, salamul, etc., mult mai ieftin, de oare ce *el* care e vegetarian ori *dumnealui* care e ovreiofag n'o să ne concureze; iar noă, la rîndu-ne, puțin ne pasă dacă un *densul* poate trece iarna cu câțiva ovrei cumpărați la mezat în hală pe preț de nimic și uscați din vreme la fum ori făcuți șuncă. Tot așa de puțin ne pasă dacă un *dumnealui* ar cină „în finul de curînd cosit“ al altuia, ori ar paște gratis în livezile Statului. E vorba, să ne lase 'n pace și să n'alerge cu banii 'n mână acolo unde am vrea și am putea cumpăra noi pe datorie.

Așa fiind, ia să ne furișăm în birtul „La trei urzici“, unde prânzesc câțiva vegetarieni. Birtașul poartă de gît un clopot mare, câțiva chelneri aș în mîni furci și greble, iar în colturile fiecării odăi sunt bolovanii mari de sare. Lista de bucate e cam aceasta:

- Ciorbă de ștevie
- „ de cucută
- „ de lauri
- Cheftele de urzici
- Patlagele umplute cu hrean
- Spanac și dragaveiul cu cartofi
- Costreie, vizdeii și sfeclă împielmate cu tărițe de mei
- Ciulama de macriș cu compot de ridichi
- Ardei umpluți cu știr
- Salată de frunze de: salcie, anin, plop și mesteacăn, etc.
- Asta însă nu e nimic pe lingă splendoarea restaurantului „La Hahamul pe varșă“, unde dejunează elita ovreiofagii. Iată lista de bucate:
- Jidan național la grătar
- Ovreii la frigare
- Piftii de rabin
- Șuncă de Mărășești
- „ de Colomea
- Patriciani de Lemberg
- Ciulama de haham
- Papricaș de rabin
- Husid la tigae
- Mititei de Tîrgul Cucului
- Tirtan prăjit
- Pastramă de mișighenăr Husid, etc.

— Dragă Nicule, te invit astăzi să luăm masa împreună, la mine. Primarul din Sulița mi-a trimis doi hahamii afumați pentru un fleac de proces câștigat. N'ai să mă refuzi, nu'i așa?

— Mersi, dar te rog iartă-mă, dragă Petrache, căci sunt invitat azi de șef la pășune la Herestrău.

- Regret!
- Și eu regret.
- Poftă bună! și la revedere!
- Poftă bună! Poftă bună!! Adio!

PINON

Idilă culinară

Tereza e băgată la X... bucătăreasă.
Să v'o descriu în treacă: e tină, frumoasă
Cu ochii mari albaștri, în barbă cu gropiță
Cu părul blond și moale, pe gît o aluniță.
Don X... când a văzut-o, i-a pus gînd rîu...
și lasă!...

Dar e 'nsurat și soața-i în permanență-acasă.
El suferă în taină o groasică tortură...
Dar într'o zi, soția eși într'o trăsură
Pe la „Ninon“ modista să 'ncerce o pălărie.
Don X... voios s'aventă înspre bucătărie.
Tereza spală vase; stăpănu s'eu sentinde
Și pe furis, de odată, de mijlocul o prinde:
„Terezo, de o lună aștept pe cuconița
Să plece, ca să'ți mîngăi în tihnă alunița.
Mi-ești dragă Terezico, ai ochi de turturică,
Ai sîn rotund și tare, ai gură mititică.
Dar p'urul t'eu subțire, pe frunte respirat,
M'a zăpăcit din ziua în care te-am băgat!
Oh! Iasă-mă,—și cere-mi ce vrei, draguță fată—
Șuvițele lui blonde să le sărut odată.“

Tereza, iute gîndul stăpănuului p'etrunde
Și roșie, timidă, cu ochii'n jos, răspunde:
„Dar dake domnu place și por așa mult p'upe
„De ce se superește, chind v'eghe unu'n zupe.“

CAIR

NU VĂ LEGAȚI DE SMARA

ISTORIOARA MORALĂ PENTRU HUMORIȘTI

După o noapte de sbucium și de visuri complicate cu vedenii ciudate, m'am sculat cu ideea fixă în cap că trebuie să mă leg, numai-decât, de d-na Smara.

N'am nimic cu d-na Smara. Nu m'ia făcut nici un rîu femeia, și totuși simțesc o nevoie imperioasă să mă leg de d-sa.

Și de ce nu m'aș lega? Toată lumea s'a legat, numai eu nu m'am legat.

N'a fost scriitor humoristic în țara românească, care să nu fi luat peste picior pe d-na Smara. N'a fost filoromân care să n'o admire! Pînă și Ciștan, un cioban, domnilor, cu cojocul întors, pardon, pe dos, cu mițele murdare, încă doară s'a legat de această *matroana romana*.

Deși nu mă pretind nici scriitor humoristic, nici *filorumeno*, nici chiar cioban cu cojocul întors, am pus mîna pe condei, hotărît s'o aștern pe d-na Smara pe un sfert de hîrtie.

Nicio idee... Condeii mi-a rămas rece în mână. Niciun semn n'am putut trage pe hîrtia rece și albă ca marmora.

Toate câte voiam să spun de d-na Smara, le spusese alții mai de mult și cu mai mult succes.

Ce puteam eu scrie mai nou despre d-na Smara? Oare numai era de găsit nimic nou la această femeie încă verde.

Mîi de întrebări și de răspunsuri se întâlneau în creierul meu și din contactul lor nu eștia nimic pentru d-na Smara.

Aruncînd căt cor' condeii, din virsul căruia se scurgea prelung o picătură de cerneală ca o lacrimă neagră, am eșit în stradă. Întîlnesc un cunoscut, un funcționar:

- Nu știi ceva nou de Smara?
- Ceva nou de Smara? Calvarul...

niște poezii admirabile. Ce nu l-ai citit încă? Ti-l pot împrumuta.

— *Merci*, i-am răspuns, fugind ca de o ispită.

La birt, domnilor, nu mi-a ticnit mănărea. Eram așa de torturat de gândul d-nei Smara, în cât, în loc să cer sarmale cu iaurt, am cerut sarmale cu iaurt. Ce calambur stupid! Apoi să nu zici că poți nebuni gândind la o femeie?

Toată ziua pînă noaptea târziu, am fost posedat de gândul meu cel rău. Spre mezul nopții, obosit, urcam calvarul spre sosea. Trecînd de bufet am căzut aproape sdrobot pe o bancă. Noaptea era limpede, și luna părea o secere de argint, bătută în cuie de briliante pe bolta nemărginită a cerului. Cîteva perechi de îndrăgostiți trecură, perduți în reverii, pe lângă banca mea. Cum sunt o natură cam poezică-simbolistă, gândul meu se încurca printre norii albicioși din sferele albastre-violet.

De-odată, prin frunzele ușor agitate, veni către mine o soaptă misterioasă.

— Leagă-te de Smara, leagă-te de Smara!

Sar înspăimîntat de pe bancă, uitîndu-mă rătăcit.

— Pe Jupiter! Silueta neagră a unei femei păsea pe alee fără ca nisipul să scîrteie sub greutatea picioarelor ei.

Era Smara! Trecu pe lângă mine, mlădiindu-și talia ca o papură bătută de vînt.

Se vede că în acel moment aveam o figură atât de sinistră încît, papura după ce făcu câțiva pași, își întoarse capul spre mine. Avea o privire blîndă și rugătoare. De sigur, ca să îmblânzească inima criminalului care o pîndea din umbră.

Vocea misterioasă iar îmi șopti sarcastic, imperios:

— Leagă-te de Smara!... leagă-te de Smara!

Impins ca de o mână nevăzută, am ajuns șovăind lângă regina nopții.

— Doamnă! I-am spus eu salutînd-o.

Ea mă privi cercetătoare. Intensitatea ochilor săi negri mă țintui, iar buzele ei se colorară de un zîmbet ironic.

M'am simțit în acel moment atât de mic, atât de umilit, că am plecat îngrozit, fugind ca un nebun urmat de privirea ironică a cucuvelor sinistre, și repetam mereu:

— Nu mă voi lega de Smara! Nu mă voi lega de d-na Smara, chiar dacă aș ști că Columna lui Traian s'ar prăbuși peste mine.

Doamnă Smara, îți cer pardon.

C. A. ZABAN.

POEZIE și PROZA

Doamna, fredonînd visătoare:
Cine-mi poate spune mie
Ce-i amorul, poezia?...

Domnul, fredonînd visător:
Măne polița de-o mie
Și la cînsprece chiria...

De la Ofițerul Stării Civile

SCHIȚĂ —

În sala de așteptare a ofițerului stării civile.

— Fie că o făcurăm lată! dar unde-o fi Bidonu? zise cu grije ginerica, Alciabiade Diaconescu — Aldiac «june om de litere dom. sub. Zlătării vechi», cum îl înscrisese în *Monitorul Comunal* la rubrica «declarațiuni de căsătorie».

— Mie, nu 'ș'ce dracu am mîncat la urmă, știi când ne-am oprit la botu calului la Comșa, că mi s'a cam aplecat, — răspunde Iorgu Cașelărescu, martorul lui Diaconescu.

— Ei, ce să fie? afurisitele-alea de ridichi! duhni melancolic Nae Niculescu, actorul, celalt martor.

— Păi dacă nu știi să beți, ce să vă fac eu, monșer? O luați pas gimnastic la 'nceput, turnați ca printr'o pîlnie, și tocmai când ar trebui să 'nceapă cheful adevărat, voi!...

Și Tache Boroboacă, primul martor al miresei, însoți acest sunet onomatopEIC de un gest așa de expresiv încît cîte trei ceilalți tovarăși strimbară din nas și exclamară în cor, par'că erau vorbiți:

— Lasă, bre, nu mai ne face acu și tu greață!

Adevărul e că Tache Boroboacă bea cu tactică și sistemă. Nu-i vorbă, avea o experiență de cincisprezece ani pe terenul viticol. Nu s'a făcut un libov ceva mai fain în București, la care el să nu fi luat parte.

Să 'ți povestească el petrecerea pe care-a tras-o la Herăstrău când și-a luat Protopopescu licența, ori banchetu lui Irimiade când l-a avansat țitor de registre, ori cheful de la Țigănești, când aș tras clopetele mănăstirii la 2 noaptea, de eșiseră afară toate maicele desbrăcate și țipați par'că eră la Opera Română!... Și cîte și mai cîte zaiafeturi celebre!...

Boroboacă este o adevărată enciclopedie vivantă, mai bine zis bonvivantă, în asemenea materie.

D'ăia a devenit un om indispensabil la chefură. El organizează totul și știe să animeze petrecerile cari lîngezesc. Nimeni mai bine ca el nu se pricepe să descopere vinurile după cari «a doua zi nu ai nici pē dracu»; și este cunoscut ca un cal breaz de toți mușterii cafelelor lăutărești din strada Sfinți, de unde recrutează, la orice oră din noapte, cu indiscutabilă-i competență, pe vioristul și țambalagiul meniți să culmineze cu arta lor veselă amicalor lui. Mai adăogați în fine suprema-i calitate: nu se îmbată niciodată și, prin urmare, e un contabil prețios dimineața, când țalul pișicher, vîzînd că mușterii sunt «ciupiți», se simte foarte dispus să facă socoteala consumațiilor după o aritmetică proprie a lui — neaprobată din fericire ca op didactic — și conform căreia: $2 + 2 = 7$ sau 10, după cum e și clientul.

Intr'un cuvînt, Tache Boroboacă e un juvaer în ocazii d'astea. Foarte natural deci că Alciabiade Diaconescu s'a adresat la el:

— Dragă Tache, mîne mă însor.

— La Flora ori la Hugo?

— Nu vorbi prostii! Mē însor serios la ofițerul stării civile, cu d-ra Vasilichia Năpârstoceanu, fata perceptorului din galben.

— Da, dragă? Să 'ți fie de bine! la mulți ani! îi răspunde Boroboacă oare cum jignit că tocmai lui, holteiu din principiu, «regele disperaților», cum era poreclit, tocmai lui i se aduce la cunoștință un act așa de grav și de solemn.

— Și m'am gândit la tine să punem la cale o 'nmormîntare de clasa întâia vieții mele de flăcău.

— Alabonior, monșer! de ce nu 'ncepeai cu astă vorbă? O 'nmormîntare de clasa 'ntăia, bre! se vede c'ai luat vreun aconto din zestre, pirlitule! Las' pe mine că mă ocup eu cu miza 'n scenă!...

— E ultima noapte când mai petrec cu voi, — cel puțin așa 'mi închipuîu în momentul ăsta, — s'o facem deci lată de tot.

— Ceva dame la grătar?

— Nu fi porc! înțelegi că situația mea, care e ca să zic așa...

— Bun, atunci un chiuhan de sex masculin, dacă nu țî-o plăcea programul meu să 'mi rază mustățile și-o sprinceană ca supliment!

— Bravo Tache!... A! dar uitam să 'ți spun că am nevoie și de trei martori, fiindcă tu, nu mă 'ndoesc, ai să fii al patrulea...

— Îi am în buzunar! Nae Niculescu, Iorgu Cașelărescu și Jean zis și Bidonu — prietenii noștri intimi!

— Vezut și aprobat!

— Atunci diseară la Cooperativa la aperitiv și pe urmă c'un muscal cu saii fără galoși la Iene de la Herăstrău!

— La revedere; da' adu și pe Șerban, mă, să 'mi mai zică odată «Steluța» de adio...

— Ce 'ți pasă, dacă nu țî-o plăcea!...

Și-a fost lată n'tr'adevăr. La șapte dimineața, amicii noștri erau tot la masă, pe când Aurora cu degetele ei de roză le dădea cu tifla.

Afară de Boroboacă, toți erau candrii; încalte Jean zis și Bidonu dispăruse de pe la ora șease și nu mai cercetaseră de urma lui.

Vinul era năpraznic, coardele lui Șerban tremurau ca bolnave de friguri, Diaconescu devenise sentimental de tot în urma elocventelor toaste ale lui Nae Niculescu, așa că zaiafetul ar fi durat cine știe pînă când, dacă vecinic vigilentă sentinela Tache Boroboacă nu i-ar fi adus la sentimentul realității.

— Hai la nuntă, băeți, ce naiba e nouă și jumătate!

— Nouă jumate!?

Fu o stupefacție generală. Toți se sculară speriați impleticindu-se.

— Nicî n'am timp să mă duc să 'mî schimb hainele! ofta disperat ginerica.

— Da' eî care sunt în haină de lustre!

— Da' eî cu guleru learcă!

— Nu fiî copii, declară Boroboacă cu autoritatea-i recunoscută, la ofîterul stării civile merge cum o fi, nu-i gală...

— Bine, da' 'mî lipseşte un martor, nenîşorule! se vaiţă bietul ginerica.

— Jean Bidonu? Imî pare rîu, nu-l cunoşti, e' cel mai parolist tip; la zece punct să'mî radeşi mustăţile şi-o sprînceană supliment dacă nu s'o 'nfiinţa la oficiul stării civile!

Luară o trăsură şi, fredonând cu toţi «o noapte 'ntreagă», peste un sfert de ceas eraî acolo unde i-am găsit la 'nceputul acestei povestiri.

* * *

La 10 fix iată şi mireasa, madmoazel Vasilichia Năpârstoceanu, cu socrul şi cu soacra, câte trei în mare ținută şi câte trei făcînd aceeaşi nobilă şi indignată grimasă când zăresc grupul ginerichii cu cei trei martori cu toaletele deranjate rîu de tot, galbenî-verzi la faţă şi împiedicându-se la vorbă ca nişte căruţe fără arcuri, cari merg p'o stradă cu caldarîm prost.

— Mamîto, să isprăvim mai iute, şopteşte madmoazel Vasilichia cu ciudă, pentru că...

— Pentru ce puile?

— Pentru că... pentru că... sunt strînsă prea tare 'n corset şi am palpaţii, — isbuteşte în sfârşit să mintă demoazela, aruncînd ginerichii şi martorilor o privire amărîtă că eleganţa va lipsi cu totul de la ceremonia ce avea să se sîvîrşescă în curînd.

— Boroboacă dragă, îspune la ureche nefericitul ginerică, fă'mî tu serviciul şi conversează cu damele că m'a apucat o ameţeală teribilă... Dar ce dracul n'o mai fi venînd Bidonu, frate?... Ar avea haz să s'amîne nunta din cauza beţiului.

— Uite'! strigă Nae Niculescu, tăvălindu-se de ris. Ura, Bidoane! Ce-i luxul ăsta, mă? Ne-ai dat gata pe toţi, mizerabile!...

În adevăr apariţia lui Jean zis şi Bidonu e senzaţională.

Beat krupp, ce-i dreptul, dar de-o ținută ireproşabilă: redingotă, ţilindru, plastron deschis, trandafir crême la butonieră, — numai gheţele strică acest armonios ansamblu, saî mai bine zis pantolii galbeni ca un cozonac, pe cari Jean zis Bidonu n'a avut vreme să-i schimbe, deşi a şters-o englezeşte de la Herăstrău într'adins, ca să-i «epoteze» pe toţi cu ferchezuală lui.

Ginerica, trecînd peste acest mic amănunt comic, rîsulă uşurat când zăreşte pe Bidonu care completează perechea de martori,

Mireasa, şi ea, e încântată că tot va fi oarecare eleganţa la cununia ei civilă.

Socrul şi soacra, figuranţi nensemnaţi la această solemnă scenă, aşteaptă

ca pe mangal aprins să vie rîndul şi nunţii lor.

Iacă, le-a venit!

— Intraţi, vă rog, îi poşteşte servitorul, dînd uşa de perete şi scrîntindu-şi şira spinării în nădejdea unui bacşiş rotunjour.

— Poftim, mamă soacră, dumneata întăi, zice ginerica dîndu-şi la nas cu batista imbibată în apă de Colonia, ca să-i treacă ameţeala.

— Acu vino tu, Vasilichio, replică coana soacra.

— *Entre, papà*, completează demoazela ordinea acestui mic ceremonial.

— Hai, băeţi, să botezăm! bolboroseşte Bidonu sughiţînd, pe cînd ceilalţi martori pufnesc pe 'nfundate.

Domnul ofîter al stării civile, plictisit — e a pîisprezecea nuntă — «dă rasoaleală» formalităţilor.

E aproape să sîrşescă de citit articolul respectiv din codul civil, cînd d'odată, Bidonu ese din frontul martorilor, s'apleacă la urechea domnului ofîter şi — sughiţînd mereu — îi şopteşte confidenţial:

— Pă onoarea mea... a fost lată..., da' ştii, lată rîu... Zeu, dom'le ofîter, a fost la...

Apoi, întorcîndu-se repede spre nuntaşi:

— Nae Niculescu!... Ori, cum îi trăgea Şerban, mă?... ia zi-i niţel... numa 'nceputu... că tu ai fost în cor la Domniţa Bălaşa... «O noapte 'ntreag 'o noaptee 'ntreaaaaagă!»...

Ofîterul stării civile tuşeşte nervos, pe madmoazel Vasilichia o strînge par'că şi mai tare corsetul, soacra şi socru rămân imposibili ca nişte momăi de lemn, iar ginerica şi martorii stîrniţi de Bidonu încep să şuere saî să mormăe 'n surdina: «o noapte 'ntreag 'o noaptee 'ntreaaaaagă!»

În fine tăcerea se restabileşte; d. ofîter, enervat, reîncepe citirea articolului din cod.

Bidonu însă iar îl întreprinde, vîrîndu-se şi mai în urechea lui:

— De-ai şti... dom'le ofîter... a fost lată rîu... pă onoarea mea... o noapte 'ntreag 'am ținut-o !... «O noapte 'ntreag 'o noap...»

Dar d. ofîter îşi pune de-odată amîndouă mîinile la nas şi strigă restit:

— Ia vezi, domnule Macovei, — numele copistului — nu s'o fi deschis vreun bec? Miroase a gîz de te trîzneşte !...

D. Macovei se urcă p'un scaun, examinează lămpile, le miroase:

— Nu simţ nimic, domnule ofîter.

— Păi ce simţi dumneata? răspunde întepat d. ofîter şi vrea să continue citirea.

După câteva cuvinte însă se opreşte din nou:

— Domnule Macovei, eî susţin totuşi că e un bec deschis! Nu'mî spune mie fleacuri!

— Nu-i nimic, domnule ofîter...

— Dar nu vezi, domnule, că ne-asfi-

xiem aici? Miroase cale d'o poştă!... Inchide dracului becu-ăla că te destituiî în douăzeci şi patru de ore, — mai înţeles?...

— Pardon, domnule ofîter...

— O fi, n'o fi, eî îţi repet că e un bec deschis şi că nu mai pot să respir!... Doamnelor şi domnilor, mă ertaţi... scuzaţi, vă rog, dar e imposibil să oficiez... trebuie să iaî puţin aer. Treceţi în sala de aşteptarc, vă chem eî peste un mîment...

Nunta iese cu docilitate şi aşteaptă pe canapeaua din antret.

Un mînut... trei... cinci... Din biouro se aude o plesnitură care seamănă grozav a palmă şi vocea exasperată a d-lui ofîter:

— Cum se poate, imbecilule, nu simţi că e un bec deschis?...

În acel moment, ca 'mpins de un resort, Jean zis Bidonu se ridică de pe canapea şi dă buzna în biouro.

Toţi se reped după el, îngrijaţi, crezînd că Bidonu, «trîznit» cum e, o să s'amestece în cearta din năuntru.

Dar Bidonu, calm şi senin, se apleacă din nou la urechea domnului ofîter, îi trage un sughiţ în fa diez, şi:

— Bată-te norocu, dom'le ofîter... de ce nu'mî spuneai, nenîşorule... că'ţi pute-a gaz?... Pen'că nu-i becu deschis... da' împrejurarea e că mi-am şters eî redingota cu benzină şi... am vîrsat sticla toată... din repezeală!... Fin'că monşer — după cum îţi spuseî — am făcut-o lată dî tot... «O noapte 'ntreag 'o noaptee 'ntreaaaaagă!»...

Ceilalţi martori şi ginerica, «antrenaţi» de dispoziţia muzicală a Bidonului încep să fredoneze:

Cu ce delir, cu ce ardoare,
Aş vrea, aş vrea copilă dragă!...

TARASCON

IN TREN

În trenul Bucureşti-Sinaia...
Doar eî şi-o damă în vagon.
O fi onestă saî o... aia?
Nu ştii, da'î damă cu fason.

Sentimental, de la fereastră,
Î-arăt frumoasele minuni,
Îsvoarele, şi bolta'albastră,
Şi codrii verzi de brazil străbuni.

„Din toat'această feerie
„Ce milostivul Dumnezeuî
„Ne-a hărăzit cu diarnicio,
„Ce'î place, doamnă?“ întreb eî“.

Iar ea răspunde la 'ntrebare,
Mai roşie decăt un fes:
„Tunelul cel care-i mai mare!...
— Ei! las'po mine-am înţeles!...“

ROMEO

LUX

Între oamînt de litere:
— Ce tu porţi ciorapî de mătase?
— Cum, n'ai observat pin'acuma? Î port
de doué lunî.

G.

VĚDUVĪOARA

Ce înseamnă să te pască nenorocul... Cine era mai iubitor în toată strada Farmazoni ca Nae, bărbatul Efimiței?... care femei era mai iubitoare ca Efimița, soția lui Nae?... Mai rar oameni să se fi iubit atât de sincer și mult!

Ei! dar soarta, bat-o moartea! n'alege; ea, maștiga, veninoasa, ticăloasa, — că mai bine nu i-ași zice — pîndeste tocmai acolo unde se află o pereche mai potrivită și smulge un lăstar, ca să rămână celalt sărac, obidit, jigărit! Nae a fost cu Efimița într-o seară să vadă *Romeo și Julieta*, — nu de alt, dar simt perechele fericite o pornire irresistibilă, care le împinge să alerge să vadă nenorocirile, ca și cum ar zice:

— Urte, frate, noi cât eram de fericiți, nici nu știam că există 'n lume iubiri atât de nenorocite.

Cum zic, Nae a căpătat bronșită la eșirea din teatru, și de aci încolo, țin-te, medicină, că nu'i mai dai de leac: fiecare doctor, pe care'l aducea Efimița desperată, descoperirea un nou simptom de boală gravă... și 'n adevăr că lucrurile au ajuns așa de grave în cât la Sf. Vasile, în loc să serbeze revelionul, Efimița a avut mort și priveghiu în casă!..

Dar, nu există durere inconsolabilă, — *cosi va il mondo*, drăguță, vorba lui Mitică, — și Destinul omului e scris în Cartea a Mare, prin urmare nu te joci cu el. La săptămîna după îngroparea soțului ei, Efimița era o văduvicioară de... — ce v'e pasă de câți ani? — de toată frumusețea: cu fața nițel lungăreată, palidă, albă, trupul svelt, bine prins în rochia neagră, admirabil croită de altminte!

Tot Marmizonul o compătinea pe Efimița, dar nu putea să'Y aducă nicio consolare; Efimița n'avea rude, n'avea amici... ci numai niște zile amare, pe care avea să le petreacă într-o melancolică stare sufletească. Dar iată că într-o dimineață un domn roș-grăsuliu la față, cu musteața mare și îngrijit răsucită, bine îmbrăcat și bine făcut, s'abate la casa văduvicioarei, atras de-un bilet: *De închiriat o cameră mobilată.*

Ah! să fi singură în tot Bucureștiul acesta, să n'ar pe nimeni, să'Y fi pierdut soțul, pe care pare că mai er'Y în desmierdai cu frenezie, — se poate oare să sufere atîta chin o delicată inimă de femeie?!

Și când domnul bine făcut a vizitat camera, a rămas încântat de ea, de proprietăreașă, de prețul modic; seara s'a și mutat în noua'Y locuință, neperzînd nicio ocazie de-a consola pe Efimița.

...După patru săptămîni inimile lor se împrietenisă ca două bune surori ce se simțeau că sunt, și Efimița începu să nu se mai creadă atât de singură în orașul acesta năbădătos, care se numește București. Cum putea să nu se simtă bine și sigură, când oada de culcare a Efimiței era alături cu a chirieșului?! Acesta a învățat îndată strategia, întrebuițînd un mijloc extra-ordinar de modest spre a atrage atenția drăguței sale proprietărese: bătea de câteva ori cloc-toc! în perețele despărțitor, — într'amurgul, pe la 11 seara, când se culca, și une ori târziu de tot, pe la 1 sau 2 noaptea.

Efimița auzea, vai de mine! cum să n'auză ceea-ce se petrecea în oada vecinului! Dar cu cât auzea mai des ciocăniturile, cu atât rămînea mai nedumerită:

— Ce-o fi oare?

Și explicația veni la vremea ei, de la sine. Într-o seară, chirieșul bătu pe la 9, când se culcă, — apoi pe la 11, pe la 1, și în fine pe la 4 despre ziua; pe urmă, nimic.

Efimița a ținut foarte bine socoteala semnalelor chirieșului, dar, măcar că și-a făcut fel de fel de închipiri, nici una n'o satisfăcea. Ișt amintea dînsa de limbajul batistei, de pe cînd era demoazelă de doisprezece ani, — mai pe urmă, la patsprezece, limbajul florilor, — dar ciocăniturile acestea i se păreau absolut

fără înțeles. Când, o lumină neașteptată se făcu în mîntea Efimiței:

— N'o fi bătînd el telegraful oare?!..

De altminte! asta era soluția cea mai bună, căci era și cea adevărată; nu mai era nici o secundă de pierdut.

Chirieșul bătu cloc-toc!.. Cloc fu foarte scurt, dar toc ceva mai prelung.

— Ce-o fi nsemnînd?

Și gîndurile fericite o cuprîndeau:

— N'o fi oare în aceste două mici sgomote o întreagă declarație fierbinte de dragoste? Oare pe băiatul acesta nu l-o fi consumînd pasiunea pentru mine și a alergat la acest timid subterfugiu, pentru a'mi da de știre?!
Și, nici una, nici două, Efimița, tremurînd de emoțiune, răspunse:

— Toc-cloc!..

Ce i-a zis?!.. Ea și-a nchipuit cuvintele acestea:

— Te iubesc!

Și el de sigur că le-a priceput, de-oare-ce a bătut precipitat în perete:

— Cloc-toc-cloc!..

Drept e că răspunsul lui a încurcat-o puțin pe Efimița: se întrebă măgălită:

— Ce-o fi vrut să 'mi spue?..

Și tot inima, inima ei gingașă, i-a dat de rost:

— Te iubesc mult!..

De-aci încolo aparatele telegrafice funcționau în toată voea și perfecția.

Cînd ea sa' el voia să și dovedească limpede că se iubesc mult, foarte mult, precipita unele după altele ciocăniturile, și se întreceau chiar să bată amîndoi de mai multe ori cloc-cloc!.. pentru a'și manifesta și mai clar gîndurile intime.

I-am văzut eri, *Ea* o damă rotundă și copolentă de m'a adus aminte de cimilitura:

Leapa-leapa pe cărare,

Cinghir-minghir pe spinare...

Și 'ncorsetată, nevoe mare! Rochia 'Y era roz cu picățele verzu, iar corsajul negru, îngust; pălăria mare, neagră, — dînd astfel o splendidă atracție Efimiței, a cărei obraji sunt cărnoși și albi. *El* e înalt, subțire ca un țir și cu ochii adormiți, fără nici-un fir de bărbăție, — numai musteața 'Y e răsucită ca mai acum șease luni, însă fără nici-un fel de haz. Mi s'a părut, totuși, mult mai elegant îmbrăcat și cu deosebire foarte parfumat.

— Mă rog, e *morală* sau *imorală* povestirea aceasta? vor întreba unii cititori.

— He, domni! mei, eu mă gîndesc la *viață*, nu la povestire. Dacă ar fi să fie aceea așa ori aminterea, atunci aș vedea dv. că nici povestirea n'ar fi altfel!

FARMAZON

SONET

(din Sonetele mele)

Do-abea 'și mai mișcă frunza'naltul plop,
Atât de tropicală e căldura.
Doar vrăbiilor nu le tace gura
(Mai bine: ciocul) fără nici un scop,
Și sar din creangă'n creangă-aleno: hop!

Ah! cerul nu promite nici un strop!
Să plîng îmi vine ca să rog Natura,
Ea care face să se coacă mura, —
Să ne trimeată o ploaie, un potop,
Încît să țipo lumea: — ajunge, stop!

La urma urmei... ploaie ori nu ploaie,
Ce-mi pasă mie! Eu po-o dalbă foaie
Îm' intrupez frumos un sentiment,
(Să-mi spună alții dacă-Y eu talent!..)

Al-or înălța un podestul și mio
Ah! pentru mult simțita-mi poezie.
Căci o' la flo-care vers tresalt.
Do-abea 'și mai mișcă frunza plopului'nalt.

BEATRICE

O mare durere

— Traducere după *Joséphin Souly* —

Iși duse nevasta
sdrobit la mormânt,
Și omul e jalnic
la o 'nmormîntare;
In cărciumă intră,
căci jalea prea mare
Stîrnește și sete...
Morții tot morți sint!

Bînd își dovedește
că greu și amar e
Destinul oricărui
aici pe pămînt,
Și firul vieții
se sfîrșește frînt —
Ca tutunu 'n pipă
și vinu'n pahare.

«Bietul, după dînsa
n'o să mai trăiască
«Căci soața-i... cât patru
putea să muncească!»
Doi vecini, prietenii,
șoptesc la o masă.

El, ștergîndu'și plînsul
c'o hasma de tort,
Cugetă cîndată
va pleca beat-mort,
Și... n'are pe cine
să mai bat'acasă!

GHIȚĂ DELAMIDIU

DESILUSIE

Orice s'ar zice, fiind că pe om trebuie să-l iubești cu cusururile lui, și pe femeie tot așa trebuie s'o iubești; de aceea iubesc și eu pe Mița cu... zestrea ei. Ochii Miței, niște stele mai abitur ca steaua polară; glasul ei, o muzică ce întrece în frumusețe cea mai prima orchestră română și care te îmbeată fără măcar să îți gustat din minunata „Pomméry”.

Legănat de iluzii ca de o barcă 'n Cis-megiu, croesc (cu toate că nu sunt de meserie) planuri de viitor. Mă vîd funcționar la interne. (Căci azi sunt la externe, adică pe din afară) cu leafă grasă, cu diurnă și mai grasă, și eu, care sunt în raport invers cu epitetul de mai sus, cu tendința de a întrece în diametru piramidele lui Cheops. Trec câțiva ani în care, în unire cu nea Niță și cu alte ilustre personaje, facem întruniri unde onorabilii confrați amestecă patriotismul cu vin de Drăgășani, aducem pe tapet chestia Chinei, amintim dragostea de moșie a străbunilor și în special a Doamnei Chiajna, analizăm apa de Vichy și iacă-mă în cea mai apropiată sesiune deputat, ministru și, poate, nu se știe, chiar Mitropolit al Ungro-Vlahiei.

Oricum, tot e mai ușor de urcat scara de cât de coborît. Iaca mie cu greu mai îmi vine să cred că sunt funcționarul redus pentru economia Statului, apelpisitul care își cumpără haine și ghețe de la Hală, numai pentru motivul că sunt mai comod.

O! Speranța! ce frumoasă ești tu! în rochia ta *vert mousse* eu m'am pus tot temelul viitorului! De pe buzele tale eu aștept să răsune imnul fericirii, și din ochii tăi să alunecă raza de noroc!

Cu pași greoi și obosit de atîta fericire ce mi se pregătește 'n viitor, mă 'ntorc spre casă unde mă așteaptă un modest dejun de lobodă friptă.

Pe masă găsesc un plic cu adresa mea.. De ce 'mi bate inima?... Am un presentiment de o culoare indioasă!.. Să vedem... Deschid

plicul... Infern și maledicțiune!... Se mărită Mița!...

O! de-ar fi căzut tot cerul pe mine, m'ar fi sdrobot mai puțin; picioarele mi se clatină; ochii 'mi rătăcesc perduți pe tavanul presărat cu muște; în fundul sufletului disperat, aud o muzică funebră: napoleonii socrului trecând grăbiți în 'buzunarul ginerelui!...

Bilete de tren, Mița, wagon-lit, amor, Paris, băi de mare, *voyage de noce*, băi de mare... toate, toate 'mi trec prin creier, mi'l tocesc, mi'l rod, pină când, mai mult mort de dispare și de gelosie, adorm, trimițând din când în când câte o simpatică înjurătură aceluia care, fără tendință de ministru, ori de mitropolit primat, a comis în dauna subsemnatului cel mai infam dintre furturi — furtul viitorului!

MENELIC.

LA GÂRLĂ

Lelea Stanca, jos la gârlă,
Spală pânza de bumbac;
Eă, pășind ca o șopârlă,
Mă uit pe furis și tac.

Lelea Stanca e nurlie,
Dar, săraca, de bărbat
Are-un prost, o sărăcie.
Eă, școlar la noi în sat.

Bre! și ce picioare albe,
Ce mai sinuri pline, tari,
Și la gît ce mândre salbe
De ormuz și icușari!

Ea își spală pânza 'n pace,
Eă i-admir genuchiul goi.
Doamne! ce pereche-am face
La olaltă amândoi.

De o dată, jart!... pe spate
M'nfășoară o nuiea...
Ce rival cumplit mă bate?
M'am topit! E maică-mea.

Dar și eă, la drum, năvală...
Și mă duc, nene, ca 'n vis;
Pe când lelea Stanca spală
Prăpădindu-se de ris.

AL.

CELE TREI ZEIȚE

— Poemă pedagogică —

Junele Mișu Guvidi dă examenul de clasa VII... Trei profesori infamii îl persecută. Mișu cade la trei obiecte: la matematică, la istorie și la morală.

Junele Mișu declară mamiții că e hotărit a se sinucide.

Dar Mișu are trei zeițe protectoare: una mai mult decât Acheii, două mai mult decât Troienii. Trei zeițe: pe Juno, pe Minerva și pe Venus.

* * *

Juno e mamița lui; Minerva sora mamei și Venus sora ei mai mică.

Și câte trele zeițele țin sfat.

Și mândra Juno zice:

«Cunosc pe Popescu, profesorul de istorie: el are un frate, care nu e înpământenit și care dorește a fi; eă un bărbat care e deputat, orator, Jupiter Tunătorul. Mă însărcinez cu d. Popescu!»

Și a plecat mândra zeiță; și l-a găsit pe Popescu, și scurt: Popescu a

schimbat pe 5 în 6. E așa de ușor a face pe șease din cincă!

* * *

Minerva cea cu socoteala a zis:

«Știi bine că Vladimirescu, profesorul de matematică, a pierdut aseară la poker o sumă 'nsemnată și că n'are cu ce pleca la băi în vacanță. Mă însărcinez eă cu Vladimirescu.»

Și a plecat înțeleapta zeiță; și a găsit pe Vladimirescu, și scurt: Vladimirescu a schimbat pe 3 în 8: e așa de ușor să faci pe opt din trei.

* * *

Mai a rămas Morala...

Și Venus zice:

«Asta e partea mea — morala. Il cunosc bine pe Mititelul Parisache, profesorul, el nu e în stare să reziste poruncilor mele... Mă însărcinez eă cu morala și cu Parisache.»

Și a plecat frumoasa zeiță... și a găsit pe Parisache și mai mult sămă puțin scurt: Parisache a schimbat pe 1 în 10. O! când îți ordonă Venus, e așa de ușor să faci din unul zece!

CARAGIALE

Versurile unui puețoiu

In volumul *Crini albi*, datorit teneșului *D. Karr*, citesc:

Dorm în ochiți ape pale
Dorm sub gene aurii,
Tremurând o vagă jale
Din lumii moarte... vechi... pustii.

Florii de vis cu verzi petale
Trist plutesc pe unda lor,
Veșteșc pe ape pale
Și suspină stins... și mor.

Apoi, să ne ierte Dumnezeu! dacă asemenea *karraghioslicuri* sunt versuri, uite le fac și eă aidoma și le dedic junelui *D. Karr*:

Zac în capu-î ape pale,
Zac ca braga cnușit,
Și l-apucă alte ale,
Ducă-se ptiui! pe pustii.

Un spanac cu verzi petale
Inflorește'n capu-î
Karrnaxi! îl iaă la vale,
De-o mai scri ca un zezec!

Anch'è io sono poeta, parol!...

COCO

UN MORALIST

Un moralist de peste Carpați visează desigur pentru viitorul neamului românesc o româneă matroană, care:

să știe mându furca, fusul, răsboiul de țesut, acul, sapa, cratița, oala, iglița, cartea, albia, condeiul și țița;

să știe prin urmare face lină, în, pinză, postav, ciorapi, vestminte, încălțăminte, grădărie, bucate, brânză, spălătorie, conserve, pentru soțul ei, pentru copil și pentru slugă;

să știe să tunză pe copil și pe bărbat, ba, pe acesta, să'l și rază;

să știe învăța și educa pe copilașii ajunși în virstă, și în fiecare an să alăpteze câte doi micuți, că de aceea doară natura a înzestrat pe fiecare româneă cu câte două mamele.

Astfel moralistul nostru se ridică împotriva femeii, care, pervertită de o educațiune *salță*, este atata de departe de frumosul lui ideal de matroană româneă.

lată cum atinge el de subțire pe:

DAMA MODERNA

Își lasă copilul în brațele doicii, iar ea ține în brațe câni. Dama modernă își maltratează bărbatul, slugile și pianul; injură și cântă de se sparie vecinătatea. Dama modernă se duce la biserică numai când are pălărie nouă; la prietene se duce numai ca să și dea vânt poștei de clevețire. Dama modernă doarme pină la amiază; ea n'are idee ce e degetarul, și nu poate deosebi un ac de cusut de o furcă. Dama modernă ar da mult să știe în ce țară crește sarea din pământ și cum sug puil de pasere lapte dela mamele lor. Dama modernă mănâncă pe ascuns ouă și șuncă, iar la masă între oaspeți ia numai două linguri de supă, ca să se arate delicată; iar când o întrebi cum se numește cel mai mic copil al ei, îți răspunde: „Nu știu, domnule, întrebați, vă rog, pe doica!”

~~~~~

LA EXAMEN

— Rosenberg Moriț, ce este găsca?
— Ghischi? Este un pasere.
— Bravo! Și ce foloase ne dă ea?
— Șuncă de ghischi.
— Bravo! Alțceva?
— Untură de ghischi.
— Bravo! Și ce ne mai dă?
— Pene cu care chirăță tatul meu țigaretul lui.

— Bravo! Ai mai uitat însă ceva...

Rosenberg Moriț se gândește, se scarpină după ceafă, iar se scarpină și se gândește, dar de geaba: nu nemerește să spună că găsca ne mai dă și puf, cu care umplem pernele. Atunci, profesorul, pentru a-i ajuta memoria:

— Rosenberg Moriț, găsca ne mai dă ceva... la adu-ți bine aminte, ce aveți voi în paț acasă...

Și micul Moriț, ca iluminat, răspunde repede:

— Ghischi ne mai dă puricile și puduchile di lemnul!

Tot Mitică

Pe stradă. E imbulzeală. Mitică cu un prieten face drumul dela Bulevard la Teatru. — Din greșală prietenul îl calcă pe Mitică pe gheată:

— Pardon! se grăbește a zice Mitică, te-am calcăt sub talpă...

* * *

In tren.

Mitică, având bilet de clasa întâia, intră în clasa a doua, să vorbească cu un prieten.

Conducătorul cere biletele.

Mitică, prezentând pe al său și cu un zimbet către conducător:

— Cât vine să'mi plătești diferența?

* * *

— Unde mergi de vară, Mitică?

— La munte...

— In ce loc?

— La muntele-de-pietate, monșer.

* * *

Mitică, cu un aer desolat:

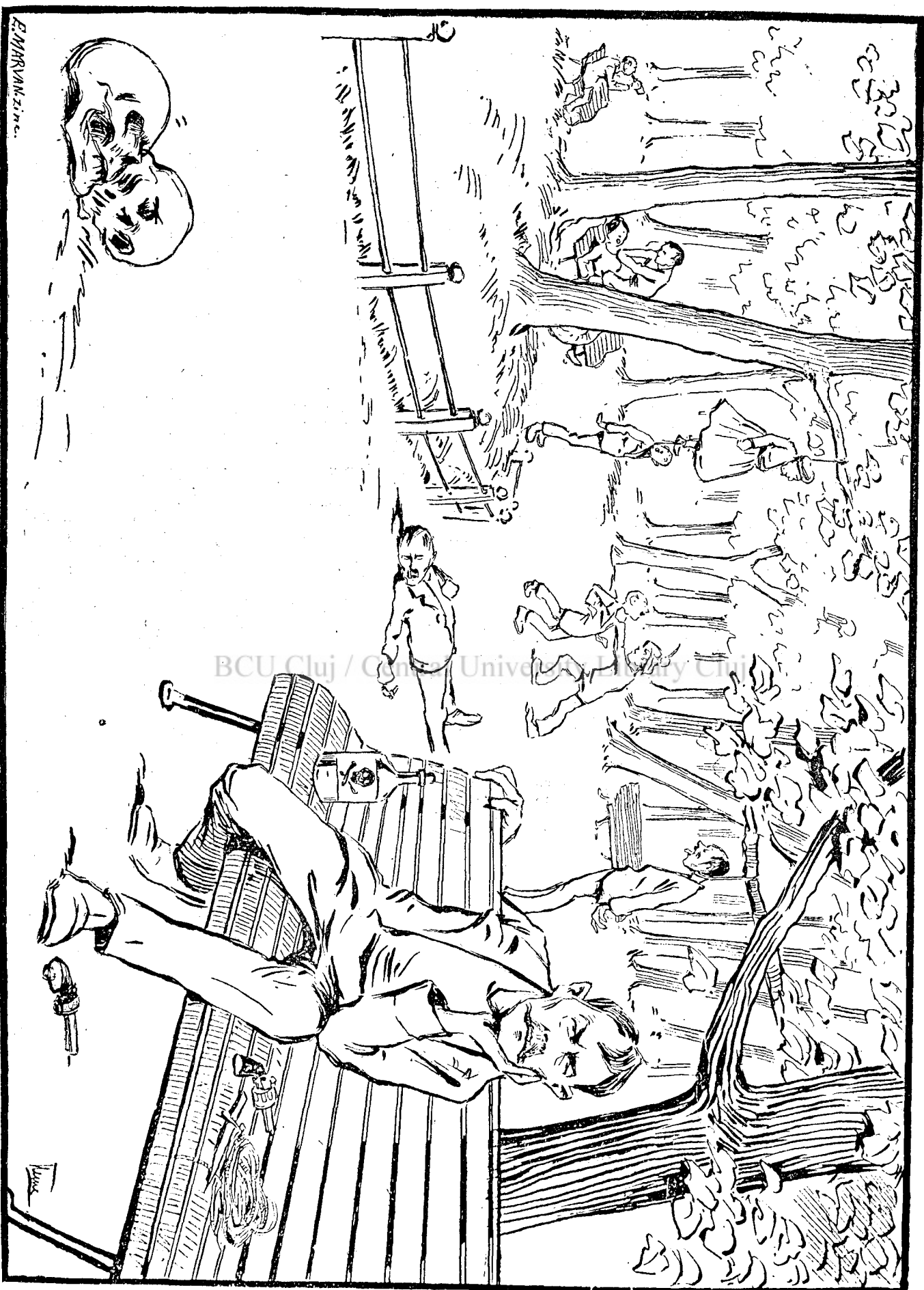
— Nu știți ce i s'a n'ntemplat lui bielețul Iancu Niculescu actorul?

— ?

— Inchipueți, monșer, și-a deșelat bicicleta.

~~~~~

CISMEGIUL

singurul loc de petrecere convenabilă pentru bucureșteni